

ACAT informa

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Activista en la gran lluita contra la tortura, la pena de mort
i altres tractes cruels, inhumans i degradants

**“SI ETS NEUTRAL EN SITUACIONS D’INJUSTÍCIA,
HAS TRIAT EL COSTAT DE L’OPRESSOR”**

- Editorial. Nau de Badalona: desallotjament d'un centenar de persones
- Guerra a Ucraïna
- Un llop entre les ovelles: el cas del torturador siríà enxampat
- Facundo Molares, una detenció cruel i inhumana
- Desmond Tutu: Introducció a l'article "La veritat fa mal i el silenci mata"
- La veritat fa mal i el silenci mata
- A Colòmbia els drets humans agonitzen
- Crides del socis, desembre, gener i febrer
- Titulars i darreres notícies
- "Sense papers no hi ha contracte i sense contracte no hi ha papers"... Un atzucac!
- Recomanacions
- Camí de la creu

Editorial -

Nau de Badalona: desajotllament d'un centenar de persones

A Badalona, el 9 de desembre de 2020, en una nau desocupada, hi va haver un incendi en què van morir quatre persones immigrants i desenes d'altres van resultar ferides. Sobre aquesta tragèdia, El Punt-Avui ja va publicar, el 18 de desembre del 2020, un article de l'ACAT, signat per l'Emili Chalaux Ferrer. Doncs bé, una bona part de les persones immigrants que en van sortir il·leses van formar part, posteriorment, dels desallotjats del 13 de gener del 2022.

En efecte, el dijous 13 de gener de 2022, prop d'un centenar de persones subsaharianes, que malvivien en una nau de la Sareb al badaloní barri del Gorg, van ser desallotjades després d'un fallit procés de mediació. No es va acceptar ajornar el desallotjament per un període de tres mesos com demanaven els afectats i algunes plataformes de Drets Humans. Tampoc no va reeixir el recurs interposat al Tribunal Europeu de Drets Humans per aturar, de forma cautelar, el desallotjament. Al cap de pocs dies, l'Ajuntament de Badalona va poder allotjar-ne 56 en una pensió, però només fins el 13 d' abril.

Arran d'aquest cas, cinc entitats socials (Sant'Egidio, Fundació Arrels, Càritas Catalunya, Sant Joan de Deu serveis socials i Assis centre d'acolliment) van presentar al Parlament de Catalunya, el 24 de gener passat, un projecte elaborat conjuntament amb el món acadèmic (en particular, quatre professors de la Universitat Autònoma de Barcelona), per combatre el "sensellarisme", projecte que, de ser adoptat, beneficiaria a 18.000 persones que, segons les entitats citades, pateixen el flagell de no tenir llar. Els signataris demanen que el Parlament el pugui aprovar abans de finals d'any.

Fotografia: **Pedro Mata**

Fins aquí la descripció tàctica. Però el lector es pot legítimament preguntar: i què en pensa, de tot això, l'ACAT?

El maltractament que pateixen aquests immi-

grants és un cas d'escola; i, com explicàvem en el nostre article de El Punt-Avui, la majoria d'aquestes persones són joves i tot el que volen és treballar. Tothom sap que l'agricultura, per exemple, i d'altres sectors d'activitat, manquen de braços. Si els pagesos poguessin contractar treballadors subsaharianos, no hi guanyaria tota la societat?

Montserrat Fenosa, Vice-presidenta de l'ACAT, explicava en l'article "Una esclatxa de llum per als joves migrants" publicat en el butlletí 139, que el decret 903/2021 reformant el Reglament 511/2011 de la Llei d'Estrangeria, relatiu al règim jurídic de menors estrangers i joves extutelats, ha permès que es pugui aconseguir una feina en un termini molt més curt de temps que abans.

La pregunta és doncs: per quina raó no es porta a terme una modificació semblant, sota condicions a determinar, que permeti als immigrants estrangers, en una situació tan precària, poder acomplir llur desig de treballar? Certament, tothom hi guanyaria: els pagesos podrien contractar ajudants valuosos; els immigrants es veurien realitzats, humanament i professional; el problema de l'habitatge es resoldria automàticament (ja que a les masies hi sobra lloc) mentre que l'economia del país milloraria notablement. I no cal dir que això també és aplicable a d'altres sectors d'activitat.

Tenim ja un precedent l'any 2007: la regularització extraordinària d'immigrants duta a terme pel govern de Rodríguez Zapatero que, a més de solucionar la situació personal i humana de milers de clandestins, va reflatar els comptes de la Seguretat Social amb 2.300 milions, segons els informes. Cal recordar que, en aquell moment, ja s'estava recomanant a la generació "baby-boom" fer plans de pensions privats davant la previsió de no poder pagar les pensions estatals a 20 anys vista. Les estadístiques actuals preveuen, d'una banda, que l'Europa envellida necessita, i necessitarà cada vegada més, persones estrangeres que treballin; i, d'altra banda, que mentre un nou ordre mundial no sigui possible, l'augment poblacional a l'Àfrica i les seves condicions de vida generaran inexorablement grans fluxos d'emigració vers els països rics i desenvolupats.

LA JUNTA d'ACAT
16 de febrer de 2022

Guerra a Ucraïna

Mentre preparàvem el tancament d'aquest butlletí, vam veure com s'iniciava una nova invasió-agressió d'una nació sobirana: Ucraïna, provocada per Rússia.

Tota la Humanitat, com nosaltres, està molt indignada i trista. I si hem estat tan clars en les dues primeres línies és perquè fem nostra la cèlebre frase de l'Arquebisbe Desmond Tutu, Premi Nobel de la Pau: "Si ets neutral en situacions d'injustícia, has triat el costat de l'opressor".

Aquesta invasió-agressió de la Rússia de Putin té una certa semblança amb la que va protagonitzar Hitler als Sudets, l'any 1938, i també amb la que va emprendre Bush a l'Irak el 2003. Nosaltres, a l'ACAT, tot i

2 joves ucraïnesos en vaga de fam a Barcelona

Fotografia: Emili Chalaux

condemnar com sempre tot tipus de violència i tota forma d'incitació a la violència, ens solidaritzem plenament amb els ciutadans d'Ucraïna, torturats i maltractats.

Avui, 2 de març, diversos membres de l'associació hem participat, en una Plaça Catalunya plena de gom a gom, en la manifestació de suport que Barcelona ha convocat i hem pogut fotografiar dos joves ucraïnesos en vaga de fam des de l'inici de la guerra.

Preguem perquè aviat s'arribi al cessament de les hostilitats i a una negociació conduïda per un mediador acceptat per les dues parts en conflicte.

LA JUNTA d'ACAT
2 de març de 2022

Un llop entre les ovelles: el cas del torturador siríà enxampat

L'Audiència Territorial de Coblència, població d'Alemanya va condemnar el passat mes de gener (2022) un excoronel siríà, Anwar Raslan de 58 anys, a cadena perpètua per crims de lesa humanitat, i és el primer cas penal presentat al món per tortura dirigida per l'Estat de Baixar al-Àssad a Síria, arran de les protestes massives contra el govern que van ser reprimides molt violentament el 2011.

Raslan va arribar a Alemanya el 2014, fent-se passar per opositor a Al-Assad. Però amb l'arribada de l'allau de refugiats sirians se li va acabar la sort perquè compatriotes seus, vivint a Alemanya, el van reconèixer com el seu torturador i el van portar a la justícia.

El tribunal considera provat que Raslan va cometre 27 assassinats (se l'acusava de 58, directament) i que va ser responsable de la tortura de com a mínim 4.000 persones a la guerra civil de Síria a la presó d'Al-Jatib, coneguda com "l'infern a la Terra", de la qual ell n'era directament responsable, i n'era cap d'interrogatoris, provocant morts, lesions greus, agressions sexuals i altres delictes.

El Tribunal Superior de Coblència que ha condemnat Raslan ho ha fet basant-se en el principi de jurisdicció universal, que permet jutjar delictes greus a tribunals de tercers països.

La meva opinió:

Per suposat que condemno el que va fer l'Anwar Raslan, que se sentia còmode en la seva posició en el govern siríà per cometre els crims que va cometre, com a mà punitiva de l'infame Baixar al-Àssad. Aplaudeixo fins a treure fum de les mans aquest cas de la justícia alemanya.

Considero que al Baixar al-Àssad se li hauria d'obrir un judici a l'Alt Tribunal Internacional pels crims comesos pel govern siríà del qual ell n'és responsable.

L'ACAT s'oposa a la tortura i tractes cruels, inhumans i degradants, vinguin d'on vinguin, i considero que la pena a perpetuïtat és una altra tortura, que hauria de remetre si l'Anwar Raslan donés senyals de penediment... després d'una bona estada a la presó, és clar.

Oriol Llobet
Membre de la Junta de l'ACAT

Facundo Molares. Una detenció cruel i inhumana

El 2020 vam conèixer la situació de Facundo Molares Schöenfeld, injustament pres a Bolívia més de 12 mesos. Una vegada repatriat a l'Argentina, al desembre de 2020, va poder començar la revisió del seu deteriorat estat de salut arran de la tortura i maltractaments patits¹.

Però el 7 de novembre de 2021, quan arribava d'una reunió familiar, i pendent d'una cirurgia cardíaca, va ser detingut i empresonat a Rawson, presó de màxima seguretat, aïllat 23h diàries i sense l'atenció mèdica especialitzada. Sobre la base d'un ordre de captura internacional i sol·licitud d'extradició de Colòmbia per uns fets del 2009 relacionats amb les FARC, encara que hi ha testimonis públics que ell no va participar sinó, al contrari, va col·laborar en l'alliberament. I el tribunal ordinari que l'imputa no és competent, sinó que és competència del Tribunal de Justícia Especial per a la Pau.

El 7 de febrer es van esgotar els 2 mesos de termini que preveu la Convenció de Montevideo perquè l'Estat sol·licitant justificués la seva sol·licitud i, també els 30 dies afegits pel jutge argentí. A més d'aquesta incriminació sense fonament i irregularitats en el procés, Colòmbia desconeix la seva pròpia Llei d'Amnistia de 2016 ja que Facundo és un dels excombatents que va col·laborar en el procés de Pau i va lliurar oficialment les seves armes.

I tot això ho saben els governs de l'Argentina i de Colòmbia!

La solidaritat popular i la defensa compromesa van aconseguir que el 7 de gener fos traslladat a la presó d'Ezeiza on pot rebre visites. I després de la vista judicial del 2 de febrer segueix detingut, sense causa. Cal esperar a acabar aquest procés! -diuen. Aquesta espera injusta el manté sense accés al

seguiment mèdic especialitzat que necessita per a evitar seqüeles permanents que marquin tota la seva vida amb una discapacitat. I una extradició a Colòmbia podria acabar amb la seva vida. Bé coneixem la greu situació a Colòmbia i l'enèrgica condemna del Secretari General de l'ONU, al novembre de 2021, pels assassinats de defensors de drets humans i excombatents de les FARC² i la posterior petició de protecció al gener de 2022³. No és aquesta espera un maltractament, un tracte cruel i inhumà?

Continuem demanant el seu alliberament immediat davant aquests tripijocs de l'aparell judicial, i ens commou la fortalesa i tendresa compromeses de Facundo i de la seva família, que el seu pare ens transmet en les seves comunicacions, abrigallats per tanta gent del poble que sent aquesta injustícia com a pròpia.

Montserrat Fenosa
Vice-presidenta de l'ACAT

¹.-cf. Crida urgent de febrer 2020, l'actualització enviada als socis/es en maig 2020 i l'article del Butlletí ACAT 135 escrit pel seu pare, Hugo Molares, després de l'alliberament i retorn de Facundo a l'Argentina. I 3 crides urgents institucionals per aquesta causa oberta a Colòmbia.

².- <https://www.europapress.es/internacional/noticia-gu-terres-condena-energicamente-asesinato-activistas-ex-combatientes-farc-colombia-20211124083306.html>

³.- <https://news.un.org/es/story/2022/01/1502882>

Desmond Tutu: Introducció a l'article "La veritat fa mal i el silenci mata"

Com tots sabeu, Desmond Tutu, arquebisbe anglicà, Premi Nobel de la Pau, va morir el passat 26 de desembre. Ell va constituir un tàndem fecund amb el President Nelson Mandela i és l'autor de la cèlebre frase "Si ets neutral en situacions d'injustícia, has triat el costat de l'opressor".

Carme Vinyoles, l'autora de l'article que reproduïm a continuació, relata la reacció de Desmond Tutu davant la hipocresia d'Occident en valorar diferentment la resistència europea

contra el nacional-socialisme alemany i la lluita de la societat sud-africana contra l'apartheid.

Nosaltres, a l'ACAT, sempre contrariem a la violència, creiem no obstant que la consideració que feia l'arquebisbe Tutu és una constatació indiscutible, històricament demostrable, i que l'article es pot considerar original.

La Junta
1 de febrer de 2022

La veritat fa mal i el silenci mata

La veritat fa mal però el silenci mata. Veritats que fan mal: la segregació racial, dècades d'indiferència i connivència, aquella neutralitat davant la injustícia que delata els opressors, la covardia i els interessos espuris que emparen i engrandeixen l'horror, i Europa *condescendent* amb Hitler ja va aprendre el preu que es paga.

Per això, ell, home de pau, mai va censurar la lluita armada al seu país -Sud-àfrica- i mostrava públicament la seva sorpresa davant la hipocresia d'Occident, que lloava la mística de la resistència durant la Segona Guerra Mundial i negava el pa i la sal a d'altres moviments armats que es veien obligats a utilitzar el recurs de la violència contra la violència legalitzada i institucionalitzada.

Es podia combatre el nazisme però no l'apartheid? Nelson Mandela, en sortir de captiveri l'abraçà com algú que "havia inspirat tota una nació amb les seves paraules i el seu valor, que havia fet reviure l'esperança del poble en moments d'obscuritat" i li demanà que presidís la Comissió per la Veritat i la Reconciliació; amb el lema que hem manllevat pel títol, va posar al descobert els crims de mig segle d'infàmia i va alliberar les víctimes del jou de la revenja, que considerava una forma d'autodeshumanització, un posar-se a la mateixa alçada que el botxí.

Descansi en pau, Desmond Tutu, arquebisbe emèrit de Ciutat del Cap, una veu valenta, lluitadora pels drets humans, crítica amb el poder polític corrupte i el poder eclesiàstic obtús, pionera en la defensa de l'eutanàsia i en la condemna a l'homofòbia. Desmond Tutu, la veu de la veritat contra el silenci que mata.

Carme Vinyoles Casas
El Punt-Avui. 27.12.2021
Si voleu veure l'article original cliqueu [aquí](#)
(Format pdf)

A Colòmbia, els drets humans agonitzen

El món enfronta una greu crisi en matèria de drets humans, en particular Llatinoamèrica i el Carib es troben en un estat de vulneració sistemàtica d'aquests, i a Colòmbia jo afirmo que els drets humans agonitzen.

Aquesta afirmació se sosté en múltiples informes i xifres que assenyalen el país com un dels més desiguals i violents del món. A efectes pràctics, em centraré en algunes dades claus per a intentar dimensionar l'impacte de la violència política en l'actualitat. Com és ben sabut, el govern nacional l'any 2016 va signar uns Acords de Pau amb la guerrilla més vella del món FARC-EP, per a posar fi a la guerra (almenys amb aquest grup), no obstant això, amb el canvi de govern el 2018 es va traçar una nova ruta d'acció que ha limitat àmpliament la materialització dels acords de pau¹.

Aquest canvi d'horitzó en matèria dels Acords de Pau ha significat una recrudescència de la violència al llarg del territori nacional, la por creix amb justa causa. Des del 2016, moment de la signatura dels Acords a la data, va haver-hi una reconfiguració dels actors armats il·legals que es disputen els territoris, a la imatge de la pàgina següent es veu el panorama que ofereix el país l'any 2021.

Així les coses, ens trobem davant un país en flames, amb forta presència de guerrilles, de grups narcoparamilitars, de delinqüència organitzada i per descomptat de les forces armades legals, que en disputa permanent mantenen assotada la població civil amb diferents formes de violències. Des de novembre de 2016 a desembre de 2021 van ser assassinades/ts 1282 líders/lidereses socials, 888 en el govern d'Iván Duque.

Reprenem també les dades reportades de l'any 2021: 171 assassinats de líders/lidereses socials i defensores/rs de drets humans i 48 signants dels Acords de Pau assassinades/ts.

Entre l'1 de gener i el 12 de febrer de 2022, es van registrar 22 líders socials i defensors de drets humans assassinats. En aquest mateix període han estat assassinats 3 signants dels Acords de Pau (excombatents de FARC). Les massacres tampoc cessen, són:

“homicidi intencional i simultani de diverses persones (3 o més) protegides pel dret internacional humanitari, i en estat d'indefensió, en iguals circumstàncies de temps, manera i lloc”² (INDEPAZ).

Entre l'1 de gener i el 12 de febrer de 2022 es van perpetrar 19 massacres amb 82 persones assassinades. L'any 2021 es van reportar 96 massacres amb 338 víctimes, i l'any 2020 es van registrar 91 massacres en les quals van ser assassinades 381 persones. Cosa que significa que, a Colòmbia, des del 2020 fins avui s'han perpetrat 206 massacres al país amb 801 persones assassinades.

D'altra banda, una reforma tributària escandalosa en el 2021, al costat d'altres reclams estructurals per a una vida digna van motivar una mobilització de la ciutadania al país. Allà van confluïr els sectors històricament oprimits: pagesia, indígenes, afrodescendents, joventut, dones, dissidències, que van prendre els carrers exigint al govern d'Iván Duque tirar cap enrere la reforma tributària i la reforma de la salut, que amenaçaven els seus drets, enmig de la crisi sanitària ocasionada per la pandèmia.

En les lluites que van confluïr en aquesta gran mobilització que va durar més de dos mesos, es trobaven: exigència per a la implementació dels Acords de Pau, exigència pel respecte a la vida de líders i defensors/es de drets humans, accés públic a educació, salut, treball i habitatge per a la població. Així mateix, es va denunciar la reconfiguració dels actors armats després de la signatura dels Acords, l'absència militar estatal en els territoris on abans tenia presència les FARC-EP, les polítiques extractivistes que deixen sense aigua, sense treball i sense recursos els pobladors dels territoris amb major riquesa natural del país, el desplaçament forçat per la violència que no cessa, i el creixement de les desigualtats socials per polítiques de govern de caràcter neoliberal on els impostos augmenten cada dia i no hi ha accés (o n'hi ha de manera molt limitada) als drets fonamentals en el sistema públic. Si bé, la mobilització social va ser intensa i una de les més llargues en els últims temps a Colòmbia, la repressió policial i de les forces armades va ser brutal³.

En el marc de l'atur nacional del 2021 es van registrar 5048 fets de violència policial, d'aquests 80 casos són violència homicida, 47 violència sexual i 1991 casos de violència física. Així mateix, 105 casos de ferides oculars, a més s'inclouen allí violència basada en gènere, fustigacions, retencions arbitràries, amenaces, violència verbal, violència econòmica i intervencions violentes. Cal ressaltar les ocupacions dels qui van

patir aquestes violències: 176 persones de la premsa, 120 persones defensors de drets humans, 106 estudiants, 50 persones de brigades mèdiques, 46 casos a les "primeres línies" i 21 casos de persones treballadores informals.

Aquesta informació mostra només algunes dades, que serveixen de radiografia fresca per sostenir que els drets humans a Colòmbia **agoritzen**.

Jessica Corpas Figueroa
Ciudadana colombiana

Imatge: Mapeig dels grups armats vigents a Colòmbia el 2021

Fuente: INDEPAZ, Cifras de las violencias en las regiones, 2021⁴

En matèria de drets humans de les dones, des de l'Observatori Feminicidis Colòmbia es van registrar en el 2020, 630 feminicidis a Colòmbia, la petjada més greu dels quals és la impunitat regnant dels perpetradors. En el que va del 2022, es reporten 40 feminicidis. Les nenes són les més oprimides en matèria de violència sexual i feminicidi, com s'observa en els casos de Yuliana Samboní i recentment de Sarai Colmenares, nenes empobrides, indígena una, i migrant sense xarxa familiar i en situació d'explo-tació sexual l'altra⁵. És de ressaltar que l'accés a aquestes xifres no és tan sistemàtic com les presentades més amunt, això es relaciona amb una mena de societat patriarcal i misògina que continua considerant els drets de les nenes, i de les dones, com de segona categoria.

¹ - Amb desfinançament de la política necessària per a implementar els "Acuerdos", amb la deslegitimització pública i sistemàtica dels "Acuerdos" pactats i de les instàncies creades per a materialitzar-los, com la Jurisdicción Especial para la Paz (JEP), o amb la impunitat davant els assassinats a firmants d'aquests "Acuerdos".

² - <https://indepaz.org.co/informe-de-masacres-en-colombia-durante-el-2020-2021/>, consultat el 21/02/2022

³ - https://www.temblores.org/files/ugd/7bbd97_10674d3f5b-324b6abe45fad8b1083b7b.pdf Informe sobre fets de violència policial ocorreguts el 2021, consultat el 21/02/2022

⁴ - <https://indepaz.org.co/cifras-de-la-violencia-en-las-regiones-2021/>

⁵ - Es tracta de situacions en què nenes són segrestades, sotmeses a tortura, a diferents formes de violència sexual i assassinades.

Nota Yuliana Samboní <https://www.agenciapi.co/investigacion/regiones/la-vida-tras-el-asesinato-de-la-nina-yuliana-samboni>
Nota Sarai Colmenares <http://thecartagenapost.com/los-invisibles-sarai-colmenares/>

Crides dels socis

La primera crida de desembre va estar dedicada a Egipte, centrada en la persecució judicial d'un defensor dels drets humans pertanyent a la minoria copta i que es dedica principalment a defensar els seus drets. Porta ja dos anys de detenció provisional, acusat dels delictes habituals que s'imputen als defensors: participació i finançament d'un grup terrorista, recepció de fons estrangers, difusió de notícies falses i perturbacions de l'ordre públic, sense que es conegui cap previsió del seu judici. Sembla com si només interessés mantenir-lo empresonat.

La segona crida presenta el cas d'un periodista i vuit membres d'un partit polític de Rwanda, un país relativament organitzat, però que no té en compte els drets humans ni la pràctica democràtica. Els nou detinguts per una reunió en la qual es buscava estendre la pràctica de la no-violència activa, han estat considerats membres d'una associació de malfactors i tractats com a tals.

La tercera crida de desembre es refereix a un líder social i defensor dels drets humans de Cuba, empresonat en unes condicions inhumanes d'aïllament, de falta d'atenció mèdica i d'incompliment dels estàndards de visites dels familiars. En no conèixer-se ni els motius ni els càrrecs pels quals se l'acusarà, es pot suposar que és per la seva actuació com a activista en favor dels drets humans, cosa que es vol fer impossible tenint-lo empresonat.

La primera de gener tracta el cas d'un capellà de l'estat de Chiapas, a Mèxic, que procura reduir els abusos contra els drets de les poblacions autòctones que hi ha a l'estat. La situació és molt greu per la important presència d'efectius paramilitars i de bandes criminals que, mitjançant grans empreses (preses, mines, autopistes, etc.), intenten fer-se els amos dels territoris indígenes i que, en alguns casos, han aconseguit convertir-se en autoritats electes.

La segona és la crida conjunta de gener, preparada per l'ACAT Bèlgica. Centrada en el cas d'un tècnic uigur que al 2012 va poder refugiar-se a Turquia, però que les seves actuacions com a defensor dels drets humans de la població uigur el van aconsellar canviar de país. No

podent anar a Europa, a l'arribar al Marroc al juliol del 2021, fou detingut per una ordre Interpol demanada per la Xina dient que era terrorista. Està empresonat al Marroc, que ha de decidir si fa cas a la Interpol que ha anul·lat l'ordre perquè els motius adduïts són polítics.

La tercera parla del Camerun, protestant per la massacre de civils que l'exèrcit camerunès va fer sobre un poblat anglòfon, com a represàlia per les morts de soldats a causa d'una bomba-trampa preparada per les forces armades, dels separatistes de les regions anglòfones, les quals lluiten contra la marginalització econòmica i la francesització del sistema judicial i educatiu que, des de fa cinc anys, el govern del Camerun va imposant a la part de parla anglesa del país.

La primera de febrer exposa el fort caràcter sexista i sexual de les violències contra defensors i defensores dels Drets Humans al Sàhara Occidental, tant en les tortures comeses, com en el tipus d'amenaçes que els fan. En el cas que es presenta, dues germanes assignades a residència sense ordre judicial, estan tancades a casa sense poder sortir, però de tant en tant, la policia hi entra per a agredir-les i violar-les.

La segona tracta d'una condemnada a mort al Vietnam per transportar droga, per a la qual a més de demanar la commutació de la pena de mort, es demana l'atenuant d'extrema necessitat econòmica. Tracta també de dos altres condemnats a mort, per als quals es demana l'alliberament immediat en virtut de les irregularitats que es van fer en el judici i les traves posades a les defenses.

L'última de febrer, de Mèxic, demana l'alliberament immediat de dos germans que porten deu anys i mig en presó provisional, per dos pretesos segrests, sense que hi hagi cap prova de culpabilitat, ja que l'única cosa que hi ha contra ells són les confessions que van fer detinguts i forçats sota tortura. Malgrat que al ser elegit l'actual president López Obrador va anunciar que s'alliberarien tots els acusats que en contra seva només tinguessin autoconfessions fetes sota tortura, la cosa va per llarg.

Titulars i darreres notícies

Assemblea de l'ACAT

Us recordem que la propera assemblea de l'ACAT serà el dia 11 de juny de 2022 al Monestir de Sant Pere de les Puel·les, entrada pel carrer Dolors Monserdà, 31.

L'assemblea començarà a les 09:30 del matí.

Esperem la vostra assistència

Aràbia Saudita executa 81 persones en un sol dia

[BBC News Mundo \(12.03.2022\)](#)

Ucraïna: munició de fragmentació mata un nen i dos civils més que es refugiaven en un centre d'educació infantil

[Amnistia Internacional \(27.02.2022\)](#)

Unes 300 persones salten la tanca de Melilla per segon dia consecutiu

[ccma.cat \(03.03.2022\)](#)

El canvi de posició d'Espanya respecte el Sàhara provoca la reacció d'Algèria

[Euronews \(20.03.2022\)](#)

HRW denuncia la pràctica de detencions secretes a Tunísia

[El Periodico \(09.02.2022\)](#)

Cop d'estat a Burkina Faso

[BBC News Mundo \(24.01.2022\)](#)

Julian Assange: Lluita judicial

Tot i que un tribunal de Londres va obrir la porta, l'11 de desembre de 2021, a l'extradició de Julian Assange als Estats Units, el Tribunal Superior de Justícia d'Anglaterra i Gal·les el va autoritzar a apel·lar davant el Tribunal Suprem contra la seva extradició.

El 14 de març el Tribunal Suprem britànic ha sentenciat donar via lliure a l'extradició, i ara la Ministra de l'Interior del Regne Unit tindrà la darrera paraula.

No oblidem tot el que li devem. Va permetre que el món descobris els assassinats i tortures a les guerres d'Irak i d'Afganistan.

Xina i drets humans: Xinjiang i Hong Kong

A la regió de Xinjiang existeixen diversos camps d'internament, per tancar centenars de milers de musulmans, uigurs i kazakhs. Diversos països han demanat que es posi fi a aquestes detencions arbitràries massives.

A Hong-Kong, territori on la Xina ha modificat recentment una sèrie de lleis importants. Entre el 29 de desembre 2021 i el 4 de gener 2022, tres periòdics importants que no eren ben vistos per les autoritats xineses han estat clausurats: "Apple Daily", "Stand News" i "Citizen News". Llurs editors han estat detinguts, així com alguns dels treballadors.

“Sense papers no hi ha contracte i sense contracte no hi ha papers”... un atzucac!

Algú em va suggerir que escrivís un article sobre els problemes a què s'enfronten els joves estrangers, que van arribar a la península com a menors no acompanyats, i que van ser integrats als Centres d'atenció a la infància i adolescència.

Quan aquests joves arribaven a la majoria d'edat, s'estampaven contra el mur burocràtic de la Llei d'Estrangeria. Aquesta Llei els exigia, per poder renovar el permís de residència, acreditar uns ingressos corresponents al 100% de l'Indicador Públic de Renda d'Efectes Múltiples (IPREM), 537,84 euros al mes, per a les primeres renovacions; i del 400%, 2.151 euros al mes, per a les segones. D'aquestes quantitats, no podien presentar les prestacions públiques que rebien, ni la formació acadèmica ni els informes d'integració favorables.

Tot això va generar molta angoixa i desesperació en aquests joves.

Afortunadament, el 19 d'octubre del 2021, el Butlletí Oficial de l'Estat (BOE) va publicar el reial decret pel qual es modificava el Reglament d'Estrangeria per agilitzar la concessió de permisos de residència i treball als menors estrangers no acompanyats i als immigrants extutelats en fer 18 anys i perquè no quedessin desemparats. En lloc de seguir teoritzant, prefereixo deixar-vos amb el testimoni d'un d'aquests joves...

“Soc Ibrahim, de la fundació Eveho. Visc en un pis que es diu La Mola, a Sabadell. Estic molt orgullós de tenir l'oportunitat de comentar la meva opinió sobre el canvi en la Llei d'Estrangeria.

M'agradaria presentar el meu cas en dues formes, que són l'abans i el després del canvi en la Llei.

Abans vivíem en un món de fantasmes, on no existíem. Una vida desconeguda. La gent em pregunta, per què? Perquè ens carregaven damunt un pes que ningú de nosaltres podia portar. Era com si ens posessin pebre als ulls i no ens deixaven netejar-los. Pensava en moltes coses (negatives), a vegades no podia dormir a la nit, una cosa que Txus, el meu educador, sabia, quan ell treballava a Barberà. Soc un noi pacient, però vaig perdre la paciència per la situació que vivíem. No tenia concentració en el que estava fent (els estudis). La meva malaltia era la confusió. La veritat és que si no fos per les persones bones i amb experiència (els meus educadors, algunes persones de fora), no sé el que hagués passat. Em van ajudar molt els consells que em donaven. I molts nois estaven en la mateixa situació.

Viure sense papers és com un arbre sense arrel, no té força i tampoc pot viure. No em venia de gust parlar amb la meva família perquè tothom estava preocupat. Sempre em preguntaven “com està la situació de la teva documentació” i no hi havia cap canvi fins a la introducció de la nova Llei. Fins i tot els qui tenien papers els costava molt aconseguir un treball, i també renovar-los quan caducaven, per les condicions que posaven. Gràcies al T-feina, programa de la Fundació, que busca ofertes de treball per a qui ha de renovar el document sense autorització de treball.

Abans del canvi en la Llei, deia als educadors que els polítics que fan la llei (d'estrangeria) no tenen ni idea de la situació en què estàvem. Llavors posaven el que els donava la gana i era com una presó per a nosaltres. Abans de prendre alguna decisió d'alguna cosa, cal preguntar a la gent que té idea del tema. En aquest cas a les Fundacions, els educadors, els directors dels centres, etc. Puc dir amb valentia que el canvi va ser el resultat del que van fer les Fundacions (les entrevistes, manifestacions...). I l'esforç d'alguns de nosaltres (els nois). Aprofito aquesta gran oportunitat per agrair a cadascuna de les persones que ens han ajudat a aconseguir aquesta gran victòria (els directors, advocats, educadors, etc.). Lluitaven molt per nosaltres. Que Allah us beneeixi!

Per fi la batalla ha acabat i ens sentim totalment lliures. Hem trobat la clau perduda de les nostres vides, vivim en un món nou. Tot el que passava és ja una història per a contar en el futur, tant de bo. El canvi (la llei) ha retornat el somriure a les cares de tots. Ens ha portat esperança, felicitat. Ja estan sortint els documents amb permís de treball.

No hi ha estrès ni molt pensar com abans. L'única cosa que cal pensar és com aconseguir una oferta de treball si tens el document en tràmit (joves tutelats i ex tutelats fins als 23 anys). Les nostres famílies estan tranquil·les. Recordo que la meua família va fer una festa a Ghana quan els vaig dir que havia aconseguit els papers. Ara estic molt tranquil, sense donar voltes al cap, concentrat en les meves activitats.

En finalitzar el meu escrit, defensaré els meus col·legues i diré que estem molt contents amb el canvi. Estem molt agraïts a tots els que van ajudar en aquest gran canvi.”

Txus Torres Nalda
Educador social

Recomanacions

Impacte! · Festival de Cinema i Drets Humans de Catalunya

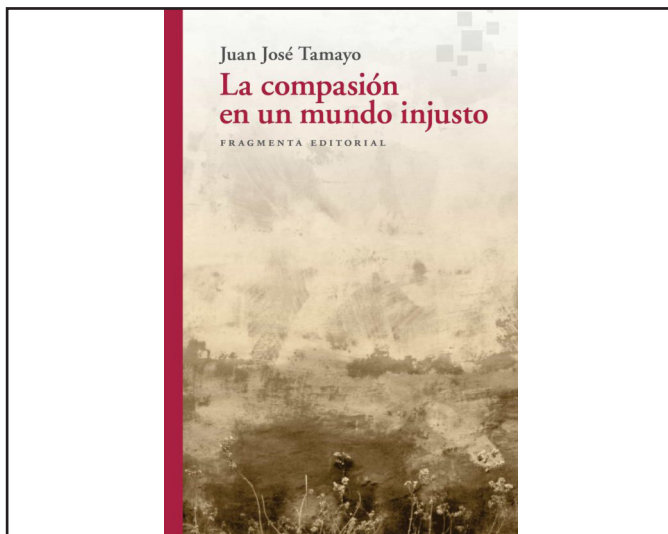
Del 7 al 10 d'abril, el Festival IMPACTE! proposa reflexionar sobre la situació de l'Activisme avui. A més de les pel·lícules que es podran veure a Barcelona, Girona, Lleida, Granollers, Reus i La Seu d'Urgell, el Festival presenta un programa d'activitats per debatre amb autors, protagonistes i experts sobre les amenaces que pateixen els drets humans, i la necessitat de fer-les-hi front des del compromís personal i col·lectiu.

IMPACTE! tindrà continuïtat online al seu web (www.impactefilmfest.cat) i a Filmin, de l'11 al 24 d'abril.

Per què IMPACTE! ?

Volem impactar la ciutadania, motivar la consciència social i estimular accions que reforcin la convivència democràtica, el canvi social i la justícia global mitjançant la presentació de pel·lícules de qualitat que fomentin la reflexió i el debat.

Us podeu subscriure per rebre els seus butlletins al seu [web](#)

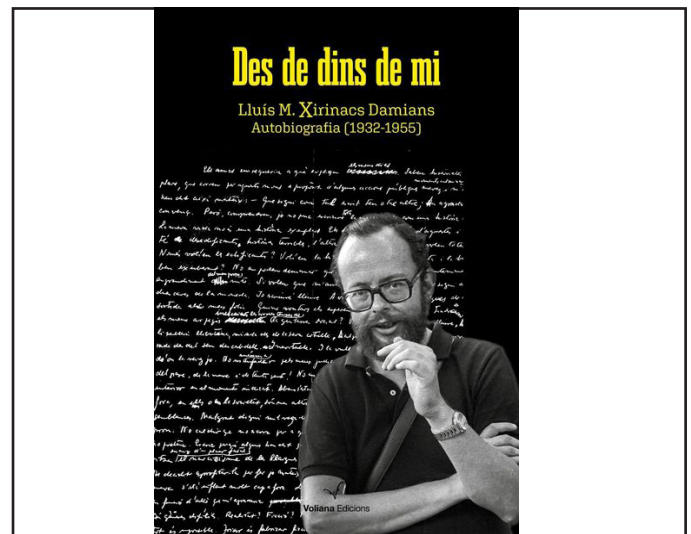

La paraula "compassió" sovint s'utilitza com a sinònim d'un sentimentalisme allunyat del qui pateix, que encobreix les injustícies i que s'expressa com una simpatia paternalista, que no aporta res a la causa de la humanitat.

L'autor analitza amb rigor el món estructuralment desigual i injust en què vivim. Després reflexiona sobre la compassió en tant que valor humà i principi d'humanitat; recorre diferents tradicions religioses -judaisme, cristianisme, islam, hinduisme, budisme i religions originàries ameríndies- per mostrar que la compassió és llur fonament.

Es tracta d'un llibre profètic, que pot il·luminar la nostra vida.

Amics i amigues, si sabeu de llibres, films, teatre o activitats culturals o socials, interessants en drets humans, feu-nos-ho saber, si us plau, per afegir-los a aquesta secció. Gràcies.

Amb motiu del 90è. aniversari de naixement, i 15è d'ofertament de la vida, la Fundació Randa-Lluís M. Xirinacs ha presentat l'autobiografia del pensador i activista pels drets humans. La presentació es va fer al Centre Cultural La Model el dia 25 de març passat.

Aquest llibre és el text escrit per Lluís Maria Xirinacs durant el seu empresonament a l'hospital penitenciari de Carabanchel (Madrid), l'any 1975. L'autobiografia va ser escrita sota l'efecte repressiu de la presó i l'efecte d'una vaga de fam de les moltes que va fer i superar.

Us presentem un Camí de la Creu amb els crucificats, fet per la sòcia Montserrat Llopart. Acompanyem Jesús en el seu camí al Calvari i a tota la humanitat sofrent. El crit de Jesús és el de tots els crucificats que demanen justícia i misericòrdia.

11ª ESTACIÓ: JESÚS ÉS CLAVAT A LA CREU

A Mèxic, en un ambient de rivalitat entre els habitants de San Miguel Aloápam i San Isidro Aloápam, a l'estat d'Oaxaca, al districte d'Itxlán, l'agost de 2010, la família López va sortir a buscar sorra i prop del paratge Río Virgen, a San Isidro, uns encaputxats van interceptar la camioneta agredint la senyora Yolanda Pérez Cruz, les seves filles i un petit de 5 anys. Van segrestat el senyor Pablo López Alavez. Se l'imputen càrrecs d'homicidis i assassinats, quan no es coneix cap fet que el relacioni amb aquests actes.

La Comissió per a la Defensa dels Drets Humans d'Oaxaca va detectar "l'existència de violacions als drets humans de Pablo López Alavez i d'un greuge a l'interès de la societat". Malgrat tot se'l condemnà a 30 anys de presó.

Fa més d'11 anys que està clavat a la creu de la impotència de que es faci res seriós per esclarir el seu cas.

Jesús: "Per què et van clavar a la creu i quin mal havies fet?... Per què els qui t'aclamaven el diumenge ara volen la teva mort?...". No tenim més que una resposta: "Estimar a tothom i fer el bé". Quina causa més injusta!...

Senyor: Mira Pablo López Alavez, que ha estat condemnat a 30 anys de presó, soffrint una manca de llibertat que es considera sense causa ni judici just. Recorda't també de tantes persones clavades a la creu del "corredor de la mort", esperant aquell moment fatídic en què se'ls llevarà la vida. Que sàpiguen que estàs amb ells, que els perdones tot el que hagin fet i que els teus braços acollidors els esperen.

Podeu descarregar tot el document "2022-Camí de la Creu", [aquí](#) o fent una foto al codi QR

ACAT

Acció dels Cristians per a l'Abolició de la Tortura

Web: <http://acat.pangea.org> (en construcció)

Correu electrònic: acat.montserrat2@gmail.com

Anglí, 55 (08017 – Barcelona)

Telèfon: +34 620 248 716 (secretariat ACAT)

Donatius al cc: ES48 3025 0002 4714 3333 1464

Els articles publicats en aquest butlletí només reflecteixen les opinions dels seus autors

L'ACAT és una associació **ecumènica** que té com a objectiu l'abolició de la tortura, dels maltractaments i de la pena de mort arreu del món. Els cristians ens comprometem a lluitar per un món sense tortura, perquè aquesta pràctica és incompatible amb la dignitat humana.

Fundada l'any 1974 a França, l'ACAT ja existeix a 30 països, i des de llavors col·labora amb altres entitats en la consecució de llurs objectius.

Si creus que t'agradaria col·laborar en aquest objectiu i pots i vols sumar el teu esforç, contacta amb nosaltres

Dipòsit legal B-17275-1987